

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τι είναι η Χρυσή Αυγή; Το ερώτημα αυτό απασχολεί πια πολλούς. Ένα κόμμα-κομήτης; Ένα ιδεολογικό κίνημα; Ένα πολιτικό μόρφωμα που μεταλλάσσεται σαν χαμαιλέοντας ανάλογα με τη συγκυρία; Πώς ξεκίνησε; Πώς διαμορφώθηκε; Ποιες είναι οι ιδεολογικές αρχές της; Ποια τα πολιτικά μοντέλα που προσβεύει;

Στο χρονικό που ακολουθεί, παρακολουθούμε την ιστορία της Χρυσής Αυγής, με επίκεντρο τον αρχηγό της Νίκο Μιχαολιάκο, τις ιδεολογικές και πολιτικές του καταβολές, αλλά και τις κατά καιρούς αλλαγές του προσώπιού του. Ενίοτε δίπλα του βρέθηκαν πολλά άτομα σε ρόλο υπαρχηγού, όμως ο ίδιος παρέμεινε όλα αυτά τα χρόνια τόσο ο αδιαφιλονίκητος αρχηγός, όσο και ο ιδεολογικός και πολιτικός άρχων.

Πολλά από τα στοιχεία που παραθέτουμε –ομιλίες, διαλέξεις, μπροσούρες, άρθρα από τα περιοδικά της Χρυσής Αυγής– φανερώνουν τις ιδεολογικές και πολιτικές προθέσεις της. Το τελευταίο διάστημα, η Χρυσή Αυγή, μετά την αύξηση του εκλογικού ποσοστού της, προσπαθεί να συγκαλύψει βασικά στοιχεία της πολιτικής της πρότασης και των πιστεύω της. Τα κείμενα ωστόσο που θα διαβάσει ο αναγνώστης σε αυτό το βιβλίο αποδεικνύουν ότι η ναζιστική θεωρία, το αντιδημοκρατικό πολιτικό μοντέλο που προβλέπει την παντοδυναμία του αρχηγού χωρίς πλειοψηφίες και μειοψηφίες, το ρατσιστικό μοντέλο κοινωνίας που στέλνει στον

Καιάδα όχι μόνο τους μετανάστες, αλλά ακόμα και τους ανάπηρους, η πίστη στον παγανισμό και το θεό Ήλιο, είναι τα πρότυπα που επί σειρά ετών γαλούχησαν τα μέλη και τα στελέχη της. Και ότι ο κοινοβουλευτικός μανδύας που φόρεσε τα τελευταία χρόνια είναι πολύ στενός για να κρύψει το πραγματικό της πρόσωπο και το χαμαιλεοντισμό της.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΝΙΚΟΣ ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

Η πτώση της δικτατορίας των Συνταγματαρχών (1967-1974) βρίσκει τον τότε έφηβο Νίκο Μιχαλολιάκο να συχνάζει στα Εξάρχεια και στα γραφεία του Κόμματος της 4ης Αυγούστου του Κωνσταντίνου Πλεύρη.

Είναι η περίοδος της «αποχουντοποίησης», των μεγάλων διαδηλώσεων του Πολυτεχνείου, του φόβου των «σταγονιδίων» στο στράτευμα, της σύλληψης των πρωταγωνιστών του πραξικοπήματος της 21ης Απριλίου, αλλά και μιας ισχυρής Αριστεράς, η οποία, καθώς βγαίνει για πρώτη φορά από την παρανομία, κάνει ισχυρή την παρουσία της στους δρόμους.

Με κύριο σύνθημά της τότε το «Δώστε τη Χούντα στο λαό», γίνονταν σε παρασκηνιακό επίπεδο μια προσπάθεια, κυρίως από τον Λεωνίδα Κύρκο και τον Γιάννη Μπανιά, για συνένωση των αριστερών δυνάμεων.

Εκείνη την εποχή, ο Νίκος Μιχαλολιάκος, που δεν είχε κλείσει ακόμα τα είκοσι και φοιτούσε στη Μαθηματική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, επιχειρεί να βρει έναν πολιτικό χώρο που να τον εκφράζει.

Η πορεία του στην Ακροδεξιά ακολουθεί μια οικογενειακή παράδοση. Η θητεία εξάλλου του πατέρα του Γιώργου, αξιωματικού της χωροφυλακής, στα Τάγματα Ασφαλείας στη Λακωνία ήταν ένα γεγονός για το οποίο ο Νίκος ένιωθε πάντοτε υπερήφανος.

Επίσης, ο μεγαλύτερος αδερφός του, ο Τάκης Μιχαλόλιας, ήταν από τους νεολαίους της ΕΡΕ (Εθνικής Ριζοσπαστικής Ενώσεως) οι οποίοι το 1964 πραγματοποίησαν έφοδο στο Κοινοβούλιο, προπηλακίζοντας βουλευτές της Ένωσης Κέντρου. Αργότερα ο ίδιος, φοιτητής πια Νομικής στην Ιταλία, συνεργάστηκε με νεοφασίστες της Ordine Nuovo* (Νέα Τάξη Πραγμάτων), τους οποίους βοήθησε να έρθουν στην Ελλάδα όταν στη χώρα τους τέθηκαν εκτός νόμου. Καθώς οι Ιταλοί νεοφασίστες έμειναν ακόμα και στο σπίτι της οικογένειας Μιχαλολιάκου, είχε και το νεαρότερο μέλος της την ευκαιρία να τους γνωρίσει.

Μεταξύ των Ιταλών φιλοξενούμενων, ο Έλιο Μασαγκράντε και ο Κλεμέντε Γκρατσιάνι, οι οποίοι άνοιξαν στο Σύνταγμα και το γνωστό «Ristorante Verona» – μέχρι να συλληφθούν και να απελαθούν από τη χώρα έπειτα από σχετικό αίτημα της ιταλικής δικαιοσύνης, κατηγορούμενοι για ανασύσταση του φασιστικού κόμματος και τρομοκρατικές ενέργειες.

Στο μεταξύ, στην «4η Αυγούστου», ο Νίκος Μιχαλολιάκος συναναστρέφεται με την ομάδα των «σκληρών», με επίκεντρο τον Αριστοτέλη Καλέντζη, ο οποίος μερικά χρόνια αργότερα θα κατηγορηθεί για τρομοκρατικές ενέργειες και θα φυλακιστεί στον Κορυδαλλό. Κρατούμενος όμως θα βρεθεί και ο ίδιος ο νεαρός Μιχαλολιάκος, μετά την πρώτη του δημόσια εμφάνιση ως μέλους του κόμματος του Κωνσταντίνου Πλεύρη, λόγω των επεισοδίων που ακολούθησαν την κηδεία του βασανιστή της Χούντας Ευάγγελου Μάλλιου και των ξυλοδαρμών δημοσιογράφων από αλαφιασμένους ακροδεξιούς.

* Η Ordine Nuovo ήταν μια ακροδεξιά, εξωκοινοβουλευτική πολιτική και τρομοκρατική οργάνωση, που ιδρύθηκε στην Ιταλία από τον Πίνο Ράουτι το 1956. Η οργάνωση, η οποία θεωρήθηκε ως μια προσπάθεια ανασυγκρότησης του Εθνικού Φασιστικού Κόμματος που είχε καταργηθεί, διαλύθηκε βίαια από την κυβέρνηση το 1973. (Σ.τ.Ε.)

Ο Νίκος Μιχαλολιάκος πίστευε από τότε στο ναζισμό, δίχως να ακολουθεί πιστά την επίσημη γραμμή της «4ης Αυγούστου», που ήταν φιλομεταξική και περισσότερο ελληνοκεντρική. Εξάλλου, στα στέκια όπου σύχναζε, οι κουβέντες με την παρέα του δεν αφορούσαν τόσο την κατάρρευση της δικτατορίας. Οι συζητήσεις τους πήγαιναν ακόμα πιο παλιά: στη δεκαετία του '30 και στο γερμανικό Τρίτο Ράιχ.

Κι έπειτα, στα τραπέζια του «Λέντζου» στο Παγκράτι, του ζαχαροπλαστέιου «Χαρά» στα Άνω Πατήσια (το οποίο εν συνεχεία έγινε στέκι των μελών της 17ης Νοέμβρη) και φυσικά του «Ristorante Verona», εκτός από καφέδες ανταλλάσσονταν μετάλλια και άλλα αυθεντικά σύμβολα του χιτλερισμού: κράνη, ξιφολόγχες, σιδηροί σταυροί, πόρπες με το ναζιστικό σύνθημα «Gott mit uns» («Ο Θεός είναι μαζί μας») και απενεργοποιημένα πιστόλια Λούγκερ, τα αγαπημένα του γερμανικού στρατού.

Βέβαια, τα επόμενα χρόνια κάποιοι από την παρέα δεν περιορίστηκαν στις αντίκες, αλλά φλέρταραν με την τρομοκρατία, τις βόμβες και τις χειροβομβίδες, τις οποίες έριχναν σε βιβλιοπωλεία με σοβιετικά βιβλία και κινηματογράφους που πρόβαλλαν «αριστερές» ταινίες – με πιο γνωστή την επίθεση το 1978 στον κινηματογράφο «Έλλη» της οδού Ακαδημίας, με δεκάδες τραυματίες.

Η πρώτη σύλληψη μέλους της παρέας ήταν εκείνη του Καλέντζη, το 1976, ο οποίος εξέτισε ποινή δωδεκαετούς κάθειρξης.

Δύο χρόνια αργότερα, θα ακολουθήσει η σύλληψη του ίδιου του Μιχαλολιάκου, ο οποίος, υπηρετώντας τη θητεία του ως έφεδρος αξιωματικός των καταδρομών, συνελήφθη μαζί με άλλους ακροδεξιούς για κατοχή όπλων και εκρηκτικών.

Κατά τη διάρκεια της δεκάμηνης φυλάκισής του στον Κορυδαλλό, ο Νίκος Μιχαλολιάκος ήρθε σε επαφή με τους έγκλειστους

«Απριλιανούς», ενώ η γνωριμία του με τον Γεώργιο Παπαδόπουλο θα οδηγήσει τον αρχιδικτάτορα να του αναθέσει, λίγα χρόνια αργότερα, την προεδρία της νεολαίας της χουντικής ΕΠΕΝ (Εθνικής Πολιτικής Ενώσεως).

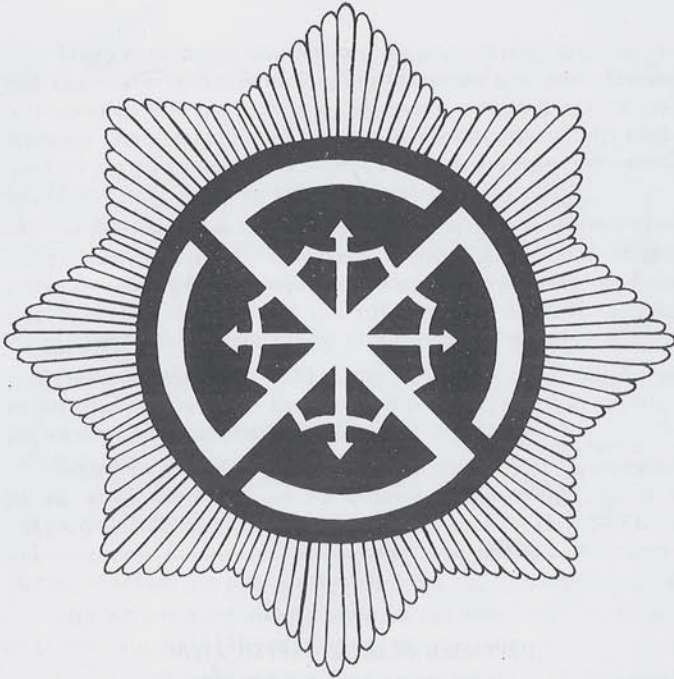
Ήταν η πρώτη και μοναδική φορά που δόθηκε εντολή για ίδρυση πολιτικής κίνησης απευθείας από τον Κορδαλλό.

Η ΙΔΡΥΣΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

Αμέσως μετά την αποφυλάκισή του, το 1979, αισθάνεται ώριμος ώστε να ιδρύσει την πρώτη καθαρά δική του πολιτική κίνηση. Στο πλευρό του Νίκου Μιχαλολιάκου θα βρεθεί μια μικρή ομάδα ομοϊδεατών του από την εποχή που σύχναζε στα γραφεία του Κόμματος της 4ης Αυγούστου. Μεταξύ αυτών, ο Αντώνης Καρράς, νυν τραπεζικός υπάλληλος, ο Γιώργος Ηλιόπουλος, αμυντικός αναλυτής, και ο Φώτης Παπαθανασίου, αντιδήμαρχος Αθηναίων επί δημαρχίας Δημήτρη Αβραμόπουλου και ξάδερφος του γνωστού μουσικοσυνθέτη.

Το Δεκέμβριο του 1980 η Χρυσή Αυγή εξέδωσε το πρώτο τεύχος του ομώνυμου περιοδικού της. Η ομάδα αυτή δεν είχε κάποια ιδιαίτερη δυναμική στον ευρύτερο ακροδεξιό χώρο της εποχής. Είχε όμως μια ιδιαιτερότητα: ήταν η πρώτη φορά που εμφανιζόταν στην Ελλάδα μια ομάδα με ξεκάθαρη αναφορά στον εθνικοσοσιαλισμό του Αδόλφου Χίτλερ και αντιχριστιανικά μηνύματα. Με δεδομένο ότι στο περιοδικό υπήρχαν σαφείς αναφορές στο Τρίτο Ράιχ, ύμνοι στον Χίτλερ και στα Ες Ες και σχετικές φωτογραφίες, ο χριστιανισμός κατηγορούνταν ως εβραϊκή αίρεση, ενώ προβαλλόταν η παγανιστική θρησκεία του δωδεκάθεου.

Χρυσή αυγή

ἀγκιβασίην

«Ενάντια στους σιωνιστές»

Δεκέμβριος 1980, Χρυσή Αυγή, τεύχος 1

Στο εκδοτικό σημείωμα του πρώτου τεύχους, που κυκλοφόρησε με υπότιτλο «Αχιβασίην» (λέξη που σημαίνει προσέγγιση ή, κατά άλλη ερμηνεία, αμφισβήτηση), διακηρύσσεται ότι το έντυπο αυτό θα κρατηθεί μακριά από τον πολιτικό αγώνα, που είναι μια «πολύ βρώμικη υπόθεση», και θα γίνει ένα έντυπο ιδεολογικής καθοδήγησης για να ανατραπεί «το παγκόσμιο status quo» μέσα από μια «παγκόσμια πνευματική Επανάσταση, που είναι και η απαραίτητη προϋπόθεση για μια νέα Χρυσή Αυγή της ανθρωπότητας. Μια Χρυσή Αυγή που θα οδηγήσει και πάλι τον Άνθρωπο στην φύση και το Ελληνικό Ιδεώδες του πολιτισμού. Μια Χρυσή Αυγή που θα αποτελέσει την απαρχή ενός νέου πολιτισμού της Λευκής Φυλής. Μια Χρυσή Αυγή που θα είναι η αρχή για μια νέα Ζωή, για μια Ζωή στην οποία δεν θα υπάρξει θέση για τους Σιωνιστές, τα προϊόντα τους και τους πράκτορές τους»*.

Στο ίδιο πρώτο τεύχος υπάρχει μια εισαγωγή στο Ευρωπαϊκό Εθνικοσοσιαλιστικό Κίνημα, για το οποίο θεωρείται ότι η σύγχρονη παρουσία του έλκει την καταγωγή της από διάφορα κινήματα τέχνης, όπως ο βορτικισμός** στη Μεγάλη Βρετανία, ο εξπρεσιονισμός

* Στο κείμενο, όπως και στα υπόλοιπα που ακολουθούν, διατηρείται η δική τους ορθογραφία.

** Βορτικισμός ή βορτισμομός: Καλλιτεχνικό κίνημα των αρχών του 20ού αιώνα, που παρουσιάστηκε στην Αγγλία από το ζωγράφο Γ. Λιούις και τον Έζρα Πάουντ. Ο τελευταίος, μάλιστα, έδωσε και την ονομασία του κινήματος από τη λατινική λέξη *vortex*, που θα πει δίνη, ίλιγγος, περιστροφική κίνηση. Ο βορτικισμός αναπτύχθηκε κατά κύριο λόγο στο χώρο της ζωγραφικής και της γλυπτικής, με έντονες επιρροές και δάνεια από τον κυβισμό και το φουτουρισμό, αναφέρεται σε έργα που παρουσιάζονται βίαια σε σύλληψη και ένταση χρώματος και θεωρείται από τα σημαντικότερα οργανωμένα ρεύματα της αφηρημένης τέχνης. (Σ.τ.Ε.)

στη Γερμανία και ο φουτουρισμός στην Ιταλία. Επίσης, επιχειρείται μια σύντομη επισκόπηση του παγκόσμιου ιστορικού γίνεσθαι, υπό τον τίτλο «Η Παρακμή του 20ού Αιώνας». Ο ανώνυμος συγγραφέας θρηνεί για τη συρρίκνωση του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού, που δεν κατάφερε, ως άξιζε, να κυριαρχήσει τουλάχιστον στον ευρωπαϊκό χώρο. Η προσπάθεια των Ρωμαίων να τον διαδώσουν δεν καρποφόρησε, διότι «δεν ήταν οι δημιουργοί του και στερούνταν δημιουργικής φαντασίας», με αποτέλεσμα ένα ρεύμα εξ ανατολών, «μίγμα σημαντικού σκοταδισμού και ελληνικού πνεύματος», να διεκδικήσει την παγκόσμια κυριαρχία. Οι εβραίοι, εν ολίγοις, πήραν κάτι από τη λάμψη του ελληνικού πνεύματος και εισέβαλαν στην Ευρώπη.